

— Какъ ще съмъ забравилъ името си, — рекълъ вториятъ — когато много добре помня, и жена ми сутринята Унче ми извика. Богъ да ме убие, ако лъжа.

— Тъй, тъй, — отговорилъ третиятъ — и азъ много добре чухъ, какъ сутринята жена ми Пана ми викна.

— Тогава може, па нѣщо лицата да сме си промѣнили и по-пътъ да се е припозналъ.

— И тъй може да е, — рекълъ третиятъ. — Я да отидемъ край рѣката, да се огледаме въ водата и да разберемъ, ние ли сме, не сме ли...

Речено — сторено. Тръгнаха, стигнали до голѣмия виръ. Гледали се, гледали, нѣмало лъжа: тѣ били. . . Върнали се по домоветъ си още по-загрижени. Разказали всичко на яенитѣ.

— Нѣма какъво да се чудите, — рекли имъ тѣ — у попа е вината. Забравилъ е имената ви. Ами ставайте, та при него. Кажете имената си и да ви чете отново.

Събрали се пакъ тримата и се запжтили къмъ черквата. Разказали работата на свещеника. Той ги изгледалъ, позасмѣлъ се, па се обърналъ къмъ първия:

— Ти какъ се казвашъ?

— Ете, Мико ме викатъ, дѣдо попе.

— Това ти е галеното име бре, будало. Кръщелното ти име е Димитъръ.

— Ами ти бе? — обърналъ се къмъ втория.

— Е, е... казвамъ се Унче.

— Йорданъ ти е кръщелното име. А ти бе — рекълъ на третия — не си никакъвъ Пана. Спасъ съмъ те кръстилъ. — Това имъ казалъ попътъ и ги изпратилъ да си идатъ съ здраве. Вървѣли тѣ и пакъ се чудили. Просто, не имъ се вървало.

— Знаете ли, — спрѣлъ се единиятъ срѣдъ пжтя — какъ ще разберемъ, кому чете попътъ.

— Какъ? — ококорили се другитѣ.

— Много лесно. Ако оздравѣемъ, значи намъ е челъ. Не оздравѣемъ ли, значи на други е челъ.

— Вѣрно, — рекли двамата.

Владимиръ Зеленгоровъ

ПЪСЕНЬТА НА ВѢТЪРА

„Азъ съмъ скитникъ, азъ съмъ
съсь невидими крила: [пѣсень
азъ летя въ свѣта чудесень
и надъ малкитѣ села.

Ето, ида отъ горитѣ —
тамъ е твоето село,
гдето Рила въ висинитѣ
дига каменно чело.

Тамъ сега е тиха вечеръ,
златорожко ясенъ грѣй,
и кавалъ игривъ далече
като ручей звѣнко пѣй.

Тамъ, надъ твойта родна кжца —
топло майчино гнѣздо —
тишината пакъ разгрѣща
пухкавото си крило.

Дѣдо ти се кротко сгушилъ
край огнището сега,
а луличката му пуши
и блѣсти като звезда.“

Вѣтъръ иде отъ далече
и надъ нивитѣ лети,
волень, веселъ и сърдечень
той ми спомени шепти.

Страхилъ Рилецъ